

Sygn. akt III AUa 1183/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska (spr.)

Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka

del. SSO Karol Kotyński

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2017 r. w Ł.

sprawy **A. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o umorzenie składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygn. akt V U 542/15

- 1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i umarza A. M. należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od stycznia 2003 roku do kwietnia 2005 roku w łącznej kwocie 25 208,65 (dwadzieścia pięć tysięcy dwieście osiem 65/100) złotych,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz A. M. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt: III AUa 1183/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony A. M. w dniu 30 kwietnia 2015r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z 30 marca 2015r. odmawiającej mu umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za okres styczeń - marzec 2003r., kwiecień 2003r. – marzec 2005r. i kwiecień 2005r. w łącznej wysokości 25.298,65 zł. z powodu braku spłaty należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od wydania decyzji z dnia 23 stycznia 2014r. określającej warunki umorzenia. Odwołujący się podniósł, że decyzja z 23 stycznia 2014r. nie wskazywała, jakie należności winien spłacić, nie miał zaległości niepodlegających umorzeniu. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie należności składkowych za ww. okresy.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. , sygn. akt V U 542/15, oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 25 lutego 2013r. A. M. wniósł o umorzenie należności na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Płac za okres który kwalifikuje się do umorzenia w trybie ustawy abolicyjnej. Zakład decyzją z dnia 23 stycznia 2014r. określił należności podlegające umorzeniu, wskazując w punkcie 2 decyzji warunek ich umorzenia jaki była spłata należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji. Decyzja została doręczona wnioskodawcy w dniu 31 stycznia 2014r., uprawomocniła się z dniem 1 marca 2014 r.

Wg ustaleń Sądu I instancji, do dnia 2 marca 2015r. wnioskodawca nie uiszczył należności niepodlegających umorzeniu. Pismem z 9 marca 2015r. wnioskodawca został poinformowany o możliwości wypowiedzenia się – przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie administracyjne w sprawie – co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy, w oparciu o przepis art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012r., poz.1551), uznał odwołanie za niezasadne. Sąd meriti wskazał, że obowiązek uiszczenia niepodlegających umorzeniu należności powstaje w chwilę uprawomocnienia się decyzji o ustaleniu należności podlegających umorzeniu i na ubezpieczonym ciąży obowiązek ich uregulowania w terminie 12 miesięcy. Bezsprzeczne jest, że wnioskodawca powyższych niepodlegających umorzeniu należności nie uiszczył. A. M. podnosił, że obowiązek ten nie powstał, bowiem w decyzji z dnia 23 stycznia 2014r. ZUS ich nie określił. W ocenie Sądu I instancji, takie stanowisko jest błędne, albowiem to wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o umorzenie należności i w związku z tym spoczywał na nim obowiązek uiszczenia tych należności, które nie mogły być umorzone. Ich wysokość winna być znana wnioskodawcy, gdyż wynikała ze złożonych przez niego deklaracji rozliczeniowych. W przypadku wątpliwości w tej kwestii wnioskodawca mógł to zweryfikować w ZUS przeglądając akta sprawy o czym był powiadomiony. Należności powyższe związane były z działalnością wnioskodawcy jako przedsiębiorcy czyli podmiotu, który jest traktowany jako profesjonalista w zakresie norm dotyczących prowadzonej działalności w tym i norm prawa ubezpieczeń społecznych. Jeżeli wnioskodawca nie posiadał w tym zakresie należytej wiedzy to wiedzę w tym zakresie posiadała osoba lub firma prowadząca jego obsługę księgową. Wobec niespełnienia przez wnioskodawcę warunku ustawowego upoważniającego ZUS do umorzenia należności, uprawnienie to wygasło w stosunku do A. M., a tym samym ZUS był zobligowany z mocy prawa do odmowy umorzenia tych należności, kwestia ta nie podlegała ocenie i uznaniowości organu ubezpieczeniowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył A. M., zaskarżając go w całości i zarzucając:

-błędne ustalenia faktyczne mające wpływ na treść wyroku;

-braki w ustaleniach okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia i tym samym nieprawidłowe zastosowanie norm prawa materialnego;

-naruszenie przepisów postępowania cywilnego i błędne przyjęcie jako okoliczności bezspornej, że nieopłacone składki są nieumarzalne;

-niewłaściwe zastosowanie norm ustawy z dnia 9 listopada 2012 r, o umarzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie decyzji ZUS. Z ostrożności procesowej, wobec braków w ustaleniach faktycznych, alternatywnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do Sądu pierwszej instancji celem ponownego jej rozpatrzenia.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy błędnie zaliczył do okoliczności bezspornych, że wnioskodawca nie uiszczył niepodlegających umorzeniu należności. Jest to bowiem w niniejszej sprawie istota sporu podlegająca wyjaśnieniu. Dlatego samo powołanie się Sądu meriti na akta organu ubezpieczeń społecznych bez wskazania konkretnego dowodu, nieodniesienie do podniesionych w tym zakresie zarzutów odwołania, należy

uznać za naruszenie przepisów postępowania. Istotą sporu nie jest bowiem fakt niepłacenia części składek, ale ich charakter prawny i brak uwzględnienia tej okoliczności zarówno przez ZUS, a obecnie przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Okręgowy zaniechał wyjaśnienia, dlaczego w jego ocenie są należności nieumarzalne. Pomimo, że argument odmiennej oceny charakteru prawnego tych składek strona podniosła w odwołaniu. Postępowanie takie trudno pogodzić z dyrektywą poszukiwania prawdy obiektywnej, gdyż nie chodzi tu o inicjatywę dowodową, ale o ocenę materiału już znajdującego się w aktach sprawy i ustosunkowania się do stanowiska strony w przedmiocie oceny prawnej istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych. Na rozprawie w dniu 20 kwietnia br. przeprowadzony został dowód z przesłuchania strony. W treści uzasadnienia brak jest odnotowania tego faktu, jak również oceny tego dowodu i okoliczności ustalonych na jego podstawie. W tych okolicznościach stwierdzić należy, że strona pozbawiona została prawa do zapoznania się ze stanowiskiem Sądu w tym zakresie i ewentualnej polemiki. Sąd Okręgowy nie stwierdza również, że odrzuca w całości dowód z powyższego przesłuchania. W tych okolicznościach apelacja jest uzasadniona, gdyż postępowanie sądowe przeprowadzone zostało z naruszeniem przepisów prawa.

Na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym, mając na uwadze treść zarzutów apelacji, uzupełniono postępowanie dowodowe. Zgodnie z pismem procesowym organu rentowego z 25 września 2017r., na datę wydania decyzji warunkowej z 23 stycznia 2014r. wnioskodawca posiadał zaległości z tytułu składek niepodlegających umorzeniu:

- na ubezpieczenie społeczne za okres od września do grudnia 2013r. w kwocie 3.097,88 zł.;
- na ubezpieczenie zdrowotne za okres od września do grudnia 2013r. w kwocie 1.096, zł.;
- na Fundusz Pracy za listopad-grudzień 2013r. w kwocie 109,16 zł.

Powyższe należności zostały w całości spłacone – częściowo zostały uregulowane przez płatnika, a częściowo wyegzekwowane w ramach postępowania egzekucyjnego. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji na koncie płatnika figurowała kwota zaległości na ubezpieczenie społeczne z tytułu składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za okres od września do grudnia 2013r. w kwocie 218,32 zł., która nie podlegała zapłacie – w dniu 22 września 2015r. organ rentowy z urzędu sporządził korekty dokumentów rozliczeniowych na niższe kwoty bez składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za osobę prowadzącą działalność gospodarczą. (pismo procesowe na k.78 akt sprawy)

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest zasadna i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną była ocena, czy na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą (Dz.U. z 2012r., poz. 1551) podlegają umorzeniu nieopłacone przez skarżącego składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 tej ustawy, na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, która przed dniem 1 września 2012r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8 tego artykułu umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. W myśl art.1 ust.10 ustawy abolicyjnej, warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6, jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, za okres od dnia 1 stycznia 1999 r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2, oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych,

a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Zgodnie z art.1 ust.8 , organ rentowy wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6 (tj. podlegające umorzeniu), z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych. Niepodlegające umorzeniu należności , o których mowa w ust.10, podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ustępie 8. Przy tym, zgodnie z art.1 ust.13 pkt 1-2 ustawy , organ rentowy wydaje decyzję o: umorzeniu należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - po spełnieniu warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12 (pkt 1) lub odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12 (pkt 2).

Z ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego wynika, że ubezpieczony w dniu 19 lutego 2013r. wystąpił o umorzenie należności na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Płac za okres objęty ustawą abolicyjną. Na skutek tego wniosku ZUS wydał 23 stycznia 2014r. decyzję w trybie art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej , w której określił należności podlegające umorzeniu za okres: styczeń - marzec 2003r., kwiecień 2003r. – marzec 2005r. i kwiecień 2005r. w łącznej wysokości 25.298,65 zł. oraz wskazał, że warunkiem umorzenia wymienionych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty łącznie. Decyzja została doręczona wnioskodawcy w dniu 31 stycznia 2014r., uprawomocniła się z dniem 1 marca 2014 r. Wg Sądu I instancji, do dnia 2 marca 2015r. wnioskodawca nie uiszczył należności niepodlegających umorzeniu. Mimo, że ubezpieczony w odwołaniu podnosił istotną okoliczność w sprawie o braku zadłużenia z tytułu składek niepodlegających umorzeniu, okoliczność ta nie była w ogóle przedmiotem oceny Sądu I instancji. Argument ten ubezpieczony powtórzył w apelacji, wskazując, że Sąd Okręgowy błędnie zaliczył do okoliczności bezspornych, iż wnioskodawca nie uiszczył niepodlegających umorzeniu należności. Jest to bowiem w niniejszej sprawie istota sporu podlegająca wyjaśnieniu i „ dlatego samo powołanie się Sądu meriti na akta organu ubezpieczeń społecznych bez wskazania konkretnego dowodu, nie odniesienie do podniesionych w tym zakresie zarzutów odwołania, należy uznać za naruszenie przepisów postępowania”. Słusznie podniósł apelujący, że Sąd I instancji powtórzył w uzasadnieniu argumentację ZUS co do tego , że wnioskodawca na datę 2 marca 2015r. posiadał zadłużenie , o jakim mowa w art.1 ust.10 ustawy abolicyjnej bez wyjaśnienia, jaka ta była kwota, czy i w jakiej części została spłacona w ciągu 12 miesięcy od doręczenia wnioskodawcy decyzji warunkowej.

W tym miejscu trzeba przypomnieć, że postępowanie apelacyjne ma charakter merytoryczny, w związku z czym sąd drugiej instancji nie może ograniczać się do oceny zarzutów apelacyjnych, lecz musi - niezależnie od ich treści - dokonać ponownych własnych ustaleń, a następnie poddać je ocenie pod kątem prawa materialnego (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55). Może także przeprowadzić ponowną ocenę dowodów zgromadzonych w pierwszej instancji. Jednak, na co Sąd Najwyższy zwrócił uwagę w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999 r. (III CZP 59/98, OSNC 1999/7-8/124), nieistnienie ograniczeń w odniesieniu do możliwości zmiany podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy przez sąd drugiej instancji prowadzi do wniosku, iż mimo obowiązywania zasad bezpośredniości i instancyjności, sąd ten zasadniczo może dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie zeznań świadków lub stron przesłuchanych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, jednak każdorazowo musi tak stosować przepisy kodeksu postępowania cywilnego, ażeby nie doszło do uszczerbku w prawidłowości merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Musi więc w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2014r., II CZ 21/14). Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2009r., IV CSK 341/08, Sąd drugiej instancji nie narusza art. 386 § 1 k.p.c., jeżeli zmieni zaskarżone orzeczenie i orzeknie co do istoty sprawy na podstawie oceny, że apelacja jest zasadna. W uzasadnieniu postanowienia podkreślono, że sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę orzeczenia sądu pierwszej instancji, ma jednak obowiązek dokonać własnej oceny wyników postępowania dowodowego i objąć nią wszystkie przeprowadzone dowody. Również w wyroku z 12 grudnia 2008r., II CSK 387/08, Sąd Najwyższy wskazał, że Sąd drugiej instancji może wydać orzeczenie reformatoryjne po dokonaniu własnych ustaleń na podstawie materiału

zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Sąd ten ma jednak nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału, oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów. Ponadto w wyroku z 4 czerwca 2008r., II PK 323/07, wskazano, że Sąd drugiej instancji może zmienić wyrok sądu pierwszoinstancyjnego, mimo braku własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od ustaleń Sądu pierwszej instancji. Może to być następstwem odmiennej oceny przez Sąd odwoławczy przeprowadzonych dowodów, może jednak być również konsekwencją dokonania przez sąd drugiej instancji odmiennej oceny materialnoprawnej ustalonych faktów. Sąd drugiej instancji musi więc samodzielnie dokonać jurydycznej oceny dochodzonego żądania i skonfrontowania jej z zaskarżonym orzeczeniem oraz stojącymi za nim motywami; zarzuty mają charakter pomocniczy i nie ograniczają swobody sądu.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, trzeba podkreślić, że w toku postępowania apelacyjnego uzupełniono postępowanie dowodowe i wyjaśniono bezspornie w oparciu o pismo procesowe organu rentowego, że na datę wydania zaskarżonej decyzji z 30 marca 2015r. wnioskodawca spłacił zaległości składkowe niepodlegające umorzeniu, o jakich mowa w art.1 ust.10 cyt.ustawy. Jak wynika bowiem z pisma procesowego ZUS z 25 września 2017r., na datę wydania decyzji warunkowej z 23 stycznia 2014r. wnioskodawca posiadał zaległości z tytułu składek niepodlegających umorzeniu za okres od września do grudnia 2013r.: na ubezpieczenie społeczne w kwocie 3.097,88 zł. i na ubezpieczenie zdrowotne - w kwocie 1.096, zł. oraz za listopad-grudzień 2013r. na Fundusz Pracy - 109,16 zł. Powyższe należności zostały jednak w całości spłacone – częściowo zostały uregulowane przez płatnika w lutym 2014r., a częściowo wyegzekwowane w ramach postępowania egzekucyjnego (w okresie od maja do lipca 2014r.). Jak podał ZUS, na dzień wydania zaskarżonej decyzji na koncie płatnika figurowała kwota zaległości na ubezpieczenie społeczne z tytułu składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za okres od września do grudnia 2013r. w wysokości 218,32 zł., ale która ta nie podlegała zapłacie, bowiem w dniu 22 września 2015r. organ rentowy z urzędu sporządził korekty dokumentów rozliczeniowych na niższe kwoty bez składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za osobę prowadzącą działalność gospodarczą. Biorąc pod uwagę, że kwota powyższa odnosi się do okresu sprzed wydania decyzji warunkowej i de facto nie stanowiła długu płatnika, ponieważ w wyniku korekty sporządzonej przez ZUS z urzędu została rozliczona, należy uznać, że na datę wydania zaskarżonej decyzji wnioskodawca nie posiadał wymagalnego zadłużenia niepodlegającego umorzeniu w trybie ustawy abolicyjnej. Skoro tak, zostały spełnione przesłanki do umorzenia zaległości składkowych, o jakich mowa w art.1 ustawy abolicyjnej, na podstawie art.1 ust.13 pkt 1 tej ustawy. Dla ustalenia przesłanek do umorzenia zaległości wskazanych w art.1 ust.1 cyt. ustawy bez znaczenie jest natomiast podnoszony przez organ rentowy fakt, że po wydaniu decyzji warunkowej z 23 stycznia 2014r. powstały kolejne zaległości składkowe na łączną kwotę 7.785,96 zł. (za okres od stycznia 2014r. do lutego 2015r.). Przedmiotowa ustawa przewiduje bowiem dwuetapowy sposób postępowania w sprawie umorzenia należności, o których mowa w art. 1 ust. 1 i 6 ustawy. Zgodnie z cyt. wyżej art. 1 ust. 8 ustawy decyzję w przedmiocie umorzenia tych należności musi poprzedzać decyzja określająca przede wszystkim warunki umorzenia, w której ustala się także kwoty należności podlegających umorzeniu. Zasadniczym warunkiem umorzenia należności jest spłata niepodlegających umorzeniu należności, o których mowa w art. 1 ust. 10 ustawy najpóźniej w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, określającej warunki umorzenia - co wynika jednoznacznie z art. 1 ust. 11 ustawy. Z kolei przepis art. 1 ust. 13 pkt 1 i 2 stanowi, że decyzje w przedmiocie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 wydaje się po ocenie spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10 z uwzględnieniem ust. 7, 11, 12 ustawy. Ponadto należy wskazać, że przepis art. 1 ust. 16 ustawy przewiduje możliwość wniesienia odwołania również od decyzji określającej warunki umorzenia o której mowa w art. 1 ust. 8.

W związku z powyższym wskazany w ustawie sposób postępowania w sprawie umorzenia należności objętych ustawą prowadzi do wniosku, że w pojęciu "niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia i fundusze wskazane w art. 1 ust. 10 ustawy za okres od 1 stycznia 1999 r." powinny mieścić się jedynie te zaległości składkowe, które posiadał wnioskodawca w chwili wydania decyzji określającej warunki umorzenia, skoro ustawodawca zakreślił wnioskodawcom roczny termin dla spełnienia warunków liczony od daty uprawomocnienia się tego rodzaju decyzji. W konsekwencji zaległości składkowe wnioskodawcy, które powstały po wydaniu i uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8 ustawy, nie mogą mieć wpływu na ocenę spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 października 2016r., III AUa 72/16, L.). Jeżeli tak, uzupełnione w toku postępowania apelacyjnego ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, że na datę wydania zaskarżonej decyzji z 30 marca 2015r. wnioskodawca nie posiadał składek na ubezpieczenie niepodlegających umorzeniu w trybie ustawy abolicyjnej, o jakich mowa w art.1 ust.10 tej ustawy wg stanu zadłużenia na datę wydania decyzji warunkowej z 23 stycznia 2014r. Jeżeli tak, zostały spełnione przesłanki do umorzenia zaległości składkowych, o jakich mowa w decyzji warunkowej i decyzji ostatecznej. W rezultacie na podstawie art.386§1 KPC i art.477¹⁴§2 KPC oraz art.1 ust.13 pkt 1 cyt. ustawy z 9 listopada 2012r. zaistniała podstawa do zmiany zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres i w kwocie wynikającej z treści decyzji (ani okres, ani wskazana tam kwota nie były objęte przedmiotem sporu). W oparciu o treść art.98 §1 KPC oraz art.109§1 KPC orzeczono o kosztach procesu.